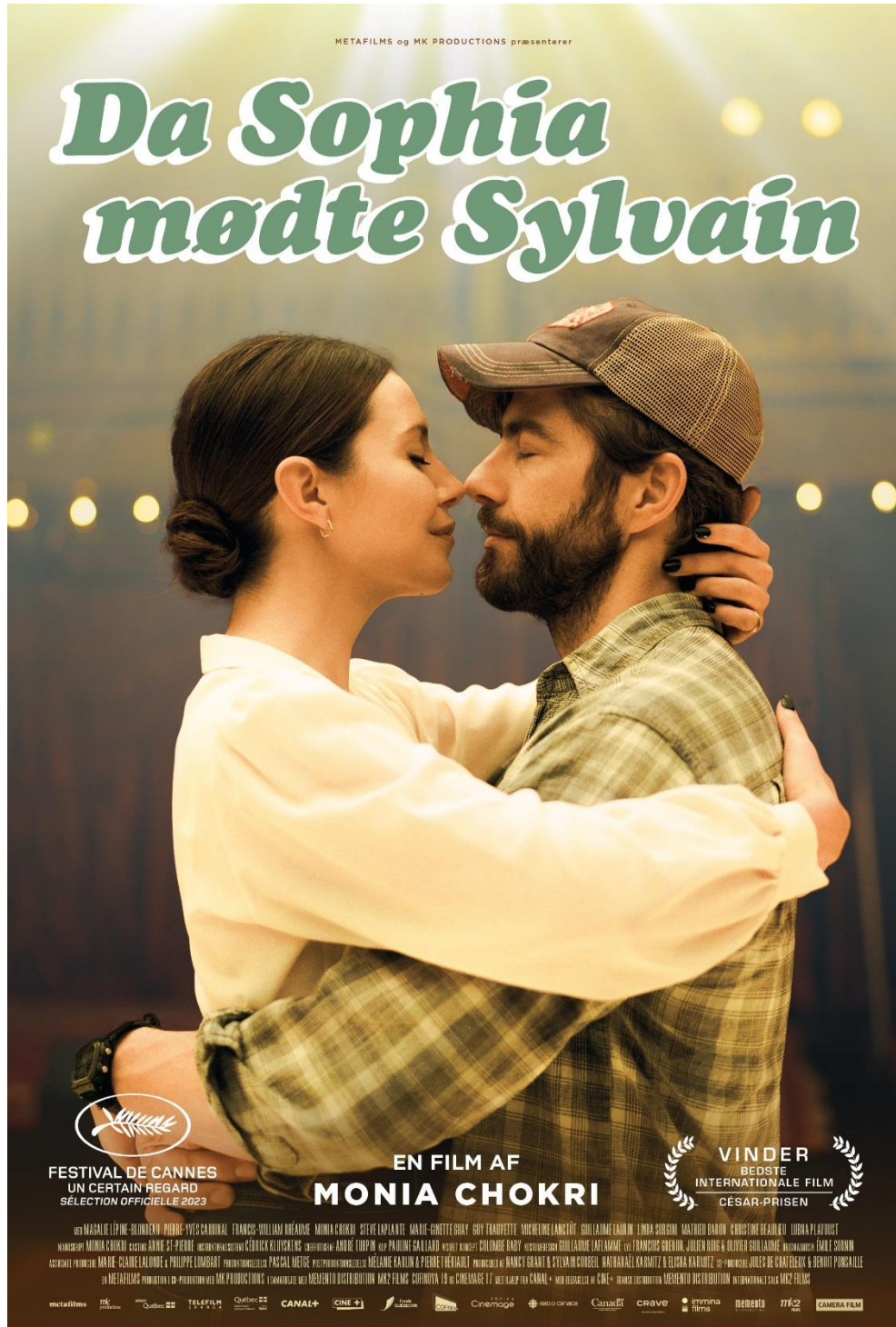

CAMERA FILM præsenterer

DA SOPHIA MØDTE SYLVAIN

Af Monia Chokri

Premiere den 5. september 2024

Synopsis

Modsætninger mødes, og kompliceret musik opstår i canadiske Monia Chokris empatiske, begavede, sensuelle og klassebevidste kærlighedsdrama.

Filosofiprofessoren Sophia (Magalie Lépine-Blondeau) lever et nydeligt liv med sin mand, Xavier (Francis-William Rhéaume). De færdes i intellektuelle og progressive kredse, diskuterer livets store spørgsmål til middage med vennerne, og har lige købt en romantisk skovhytte ned til vandet. Men noget mangler alligevel, og da Sophia møder håndværkeren Sylvain (Pierre-Yves Cardinal), der skal stå for renoveringen af sommerhuset, får de to hurtigt et godt øje til hinanden. Sylvain er impulsiv, handlekraftig og lidenskabelig. Sophias og Sylvains boble af spontan sex og hyggelige gåture brister hurtigt, da omverdenen i form af familier og venner træder ind med alle deres fordomme. Sophia har selv svært ved at se stort på Sylvains manglende dannelse. Spændt ud mellem klasse- og akademiske skel må Sophia se både venners og egne fordomme i øjnene i kampen for kærligheden.

'Da Sophia mødte Sylvain' har været nomineret til flere internationale priser og var udtaget til Cannes-festivalen i 2023, hvor den konkurrerede i Un Certain Regard-konkurrencen. Filmen vandt en César for 'Bedste udenlandske film' i 2023 foran de filmiske sværvægttere 'Oppenheimer', 'Perfect Days' og 'Faldne blade', som var nomineret i samme kategori.

Mellem følelser og fornuft

Man føler sig næsten transporteret til et melodrama fra 70'erne eller 80'erne, når 'Da Sophia mødte Sylvain' i fængslende billeder præsenterer sin på overfladen klassiske fortælling om umulig kærlighed i krydsfeltet mellem et kulturradikalt storbymiljø og Canadas storslåede natur. Men filmens instruktør, Monia Chokri, opdaterer fortællingen, når hun med præcis karaktertegnning, empati og humoristisk overskud, tager et grundigt blik på de classeskel og hierarkier, som også forfattere som Édouard Louis og Glenn Beck de seneste år har gjort os opmærksom på. Xavier Dolans kreativt sprudlende portrætter af Québec har også sat deres præg på filmen, og Chokri har også tidligere arbejdet sammen med Dolan på filmene 'Heartbeats' (2010) og 'Laurence Anyways' (2012).

Vi mærker kontrasten mellem verdener fra første minut. Fra en højstemt middagssamtale med vennerne om menneskets grundlæggende godhed eller ondskab til Sophias første møde med Sylvain ved den nyindkøbte sommerresidens, der egentlig er et faldefærdigt håndværkertilbud.

Sophia virker ikke rigtig lykkelig, når hun på vejen hjem fra middagsselskabet sender stjalne blikke efter et ungt og nyforelsket par. Da Sylvain dagen efter, spontan og handlekraftig som han er, først får Sophia til at råbe sin frustration ud over vandet og dernæst tager hende med på den lokale bar, forstår man godt, hvorfor et lift hjem i hans sølvgrå pick-up truck og en smøg i et pludseligt uvejr bliver regndråben, der får bægeret af begær til at flyde over. Sylvain er, som han står der – bredskuldret, med tykt sort hår, fyldigt fuldskæg og skovmandsskjorte – præcis det handlingsmenneske, Sophias mand beskrev aftenen forinden, da de, liggende i hvert sit soveværelse, funderede over, hvem der ville overleve apokalypsen.

Fordømmende rummelighed

Gennem filmens gyldne farvepalet, karakteristiske zoom-skud og opfindsomt komponerede billeder løsriver Chokri sin fortælling fra ren, rå realisme og skaber i stedet en på én gang autentisk og højnet skildring af moderne (kvindeligt) begær og de fordomme, vi, uanset hvor 2024-moderne vi er, ikke kan sige os fri for. For nok er Sophias omgangskreds af kulturelitære kunstnere og intellektuelle fyldt op af gode ønsker for verden, men de udøver også en patroniserende nedladdenhed, såvel indbyrdes som over for Sylvain. Og selv Sophia kan ikke fraskrive sig sine fordomme, når hun kæmper sig igennem svigermors billige rosé eller finder det umuligt at sidde Sylvains grammatiske svipsere overhørig. ”Godt sprog giver præcise tanker”, som Sophias mor ophøjet proklamerer.

Der er ellers mange paralleller mellem Sophia og Sylvains omgangskredse, og Chokri optegner med satirisk præcision de små forskelle, der gør hele forskellen. Tag bare familiernes svigerinder, der begge arbejder i kreative fag. Men hvor Sylvains svigerinde er en negletekniker med let til tårer, sidder Sophias brors anæmiske kæreste og fortæller om, hvordan hun spiller violin i et noise-band, vel at mærke ”mere på en performance-måde frem for traditionelle koncerter”. Og nå ja, så laver hun ”også videokunst og lidt modelarbejde og skuespil” ved siden af.

Kærligheden under lup

Det gode sprog praktiserer Sophia selv, når hun løbende gennem filmen underviser seniorer i kærlighedens væsen set gennem brillerne på utallige filosoffer. For hvad er kærligheden egentlig? Er den begæret efter at udfylde en mangel, jagten på udødelighed, en irrationel sygdom eller et verbum? Kan vi beslutte at elske nogen eller noget?

Alle de spørgsmål stiller Sophia sine studerende, men som det er med livets store spørgsmål, vil forsøget på et svar kun avle endnu flere spørgsmål, og Sophia er derfor ikke mere forvisset end sine nærmeste om, hvad det egentlig er, hun vil. Faktisk er Sylvain langt mere klar i spyttet. ”Kærligheden bør være simpel”, siger han ved deres første møde. For en af vennerne er kærlighed og sex håbløst banalt, for eks’en Xavier måske mere en intellektuel bestræbelse. Og for Xaviers forældre er den et uløseligt bånd, selv når faren har demens og moren indser, at hun aldrig har haft plads til at finde sig selv.

Eller måske er kærligheden et spørgsmål om identitet og tilhørsforhold som hos Sophias bror, og måske også hos Sophia? Spørgsmålene væver sig ind i Chokris scener og samtaler, der med overlappende dialog udspiller sig som hektiske, velskrevne små studier i menneskelig adfærd og drifter, fotograferet gennem vinduer og bemærkelsesværdige zooms, så man med instruktørens egne ord får fornemmelsen af at betragte karaktererne, som var de medvirkende i en naturdokumentar.

Sammenligningen er passende. For med canadiske Magalie Lépine-Blondeau som filmens altoverskyggende epicenter finder Chokri hele tiden de genkendelige momenter af ufornuft, der bryder karakterernes selvfremstilling og kærligt afslører alle som fejlbarlige og modsætningsfyldte. Da først splittelsen mellem de elskende indtræffer, ryger den sociale fernis i hvert fald hurtigt. Pludselig ligger Sophia grædende på gulvet og synger med på sange af Michel Sardou, den højredrejede franske kærlighedssanger, hun ellers skosede Sylvain for at elske. Chokri finder ingen skurke, kun mennesker der kæmper for at bygge bro og finde mening. En opgave, der ikke er så let, for som filmen viser os, er

vanskeligheden, forskelligheden og kampen måske både kærlighedens forudsætning og dens modstander. Ligetil og evigt gådefuld.

Credits

Sophia
Sylvain Tanguay
Xavier
Françoise
Philippe
Sylvie

Magalie Lépine Blondeau
Pierre-Yves Cardinal
Francis-William Rhéaume
Monia Chokri
Steve Laplante
Marie-Ginette Guay

Klip
Kamera
Originalmusik
Producere

Pauline Gaillard
André Turpin
Emile Sornin
Sylvain Corbeil, Nancy Grant, Elisha Karmitz,
Nathanaël Karmitz
Monia Chokri
Monia Chokri

Manuskript
Instruktion

Originaltitel
Længde
Land/år

Simple comme Sylvain
110 minutter
Canada, Frankrig/2023

www.camerafilm.dk